ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **T. G. C. s. r. o.**, zastoupeného JUDr. Karlem Jelínkem, advokátem se sídlem v Karlových Varech, Bělehradská 3 A, za účasti **Finančního ředitelství v Plzni**, se sídlem v Plzni, Hálkova 14, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 10. 2004, č. j. 30 Ca 81/2002 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni (dále jen „správní orgán“) ze dne 25. 10. 2001, č. j. 9664/110/2001, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu v Karlových Varech (dále též „správce daně“) ze dne 8. 1. 2001, č. j. 1416/01/128914/0424, o dodatečném vyměření daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za zdaňovací období roku 1998.

Jako právní důvod své kasační stížnosti stěžovatel (dále též „daňový subjekt“) uvedl ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdůraznil, že soud v podstatě opsal a zcela formálně převzal důvody uvedené v napadeném rozhodnutí správního orgánu bez toho, že by se vypořádal s polemikou stěžovatele. Stěžovatel neměl žádnou možnost nutit soukromé podnikatele k tomu, aby s ním vstupovali do pracovního poměru. Musel proto reflektovat

požadavky smluvních partnerů a svou tíživou situaci, kdy se mu nedostávalo kapacit k opracování výrobků. Jestliže správce daně odkazoval na způsob sjednané ceny díla, nebylo vzato v úvahu, že šlo pouze o technický výpočet, který kvantifikoval množství zhotovených výrobků. Důkazy obstarané správcem daně bez přítomnosti zástupce stěžovatele a bez výslechu smluvních partnerů soudem nemohou být důkazem teorie vykonstruované správcem daně proti stěžovateli. Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci krajskému soudu zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Dle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

S ohledem na skutečnost, že stěžovatel uvádí jako právní důvod kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu tohoto ustanovení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Takové pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu neshledal, neboť tento soud se řádně vypořádal se všemi žalobními námitkami. Jestliže stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že soud nevyslechl jeho smluvní partnery, Nejvyšší správní soud k této námitce podotýká, že obsahem žaloby nebyl žádný návrh na provedení dokazování, když takovýto návrh není ani součástí soudního spisu. S ohledem na dispoziční zásadu, která se prolíná celým řízením před správními soudy, proto Nejvyšší správní soud konstatuje, že tento stížní bod je nedůvodný, protože krajský soud neměl povinnost vyslýchat v souzené věci svědky, neboť mu žádná ze stran sporu takovýto procesní úkon nenavrhla a v probíhajícím řízení nevyplynula takováto potřeba najevo. Jeho postup byl proto zcela v souladu s ust. § 52 odst. 1 s. ř. s.

Tvrzením stěžovatele, že soud v předcházejícím řízení v podstatě opsal a převzal důvody správního orgánu, aniž se vypořádal s polemikou stěžovatele, se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť se jedná o pouhou proklamaci bez toho, aby stěžovatel konkrétně specifikoval, v čem konkrétně pochybení krajského soudu spatřuje. Není totiž povinností ani právem Nejvyššího správního soudu vyhledávat za stěžovatele stížní body a určovat tak rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu.

Porovnáním obsahu kasační stížnosti s obsahem žaloby Nejvyšší správní soud dále zjistil, že žaloba neobsahuje námitku týkající se způsobu stanovení ceny díla či výslechu svědků bez přítomnosti stěžovatele. Nejvyšší správní soud se proto s ohledem na dikci ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. těmito stížními body nemohl pro jejich novost zabývat.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel

přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu